

[Glilstrup]

drejer det sig efter de svar, som arbejdsministeren har givet, om nogle i virkeligheden ret få tilfælde, hvor det overhovedet bliver aktuelt. I langt, langt de fleste tilfælde – det kan vi se på gennemsnitsudbetalinger osv. – ligger man i kraft af de almindelige regler væsentligt højere end de 259 kr., og når man får udbetalt de 259 kr., vil der være masser af tilfælde, hvor det absolut ikke vil påvirke noget som helst, fordi de pågældende er ude i så enorme kriser af både økonomisk og personlig art, at de 259 kr. sådan set hverken gør fra eller til.

Jeg tror slet ikke, fru Lilli Gyldenkilde har ret i det, hun gjorde til sin hovedbetragtning, at de, der får de 259 kr., er de små erhvervsdrivende, at det er dem, det kommer til at vedrøre, for det er dem, der ikke kan regne den ud og derfor bliver siddende det ene underskudsår efter det andet. Ja, der vil vel nok være nogle mindre erhvervsdrivende, men der vil da ganske givet også være nogle større erhvervsdrivende, som har haft den fornødne lånekapital og andet, og fordi de har troet på deres virksomhed, så har de virkelig kunnet drivet den i så mange år mere, før de på et eller andet tidspunkt går ned. Jeg tror ikke, der er noget som helst holdepunkt for, at der skulle være en anderledes social fordeling mellem dem, der får de 259 kr., og de andre. Nu er gruppen i sig selv efter alt at dømme så lille, at det måske bliver svært at lave nogen statistik, men jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om der er noget som helst belæg for at tro, at de, der nu får 259 kr., er folk, som er særlig karakteriseret ved at have små virksomheder sammenlignet med gennemsnittet af medlemmerne i de to kasser.

En anden ting i forslaget, som man umiddelbart kan sige er fornuftigt, er det, fru Pia Christmas-Møller var inde på, at der er ikke nogen som helst i denne verden, der kan vurdere, om det er selvforskyldt eller ikke selvforskyldt, når en selvstændig næringsdrivende bliver arbejdsløs. Det kan have en vis mening, når man er inde i lønmodtagerforhold, men det taber totalt mening i de situationer, hvor det drejer sig om en selvstændig næringsdrivende.

Jeg vil gerne komplementere arbejdsministeren for, at han i og for sig har fundet et meget fornuftigt udgiftsneutralt – for nu at bruge hr. Traberg Smidts udtryk – princip ved at sige, at i stedet for at hver femte skal have fem ugers karantæne og de øvrige 80 pct. overhovedet ikke

skal have nogen karantæne, da man ikke kan finde ud af, hvem der hører til den ene gruppe eller den anden gruppe, så giver man dem alle sammen en uges karantæne. Det er sådan set en meget rimelig måde at få løst cirkelns kvadratur på. Så lad gå med det; de fleste kan vel sove hjemme hos svigermor, eller hvor de ellers kan sove, i en uges tid, før disse bidrag begynder at komme. Så langt, så godt.

Men ud over disse to problemer, der har trængt sig på bl.a. gennem utallige henvendelser, så har arbejdsministeren eller Arbejdsministeriet, hvem det nu har været, følt trang til at hælde en bunke andre ting ind i det lovforslag, vi her behandler. Jeg kan ærlig talt ikke forstå, hvorfor man har haft dette store ambitionsniveau med hensyn til, at man absolut skulle have en bunke ting med. Lovforslaget er stort set karakteriseret ved, at Arbejdsministeriet ikke har kunnet gennemarbejde det, heller ikke med det sagkyndige udvalgs bistand. Det skal jeg i og for sig ikke bebrejde Arbejdsministeriet, for det er ganske klart, at der her er tale om store og vanskelige problemer.

Men hvad skal vi med alle disse frynser i en lovgivning, når der ikke er noget særligt behov, ikke er hverken utallige eller tællelige antal henvendelser om disse øvrige spørgsmål? Hvorfor kan vi dog ikke gemme dem og køre videre med 1976-ordningen, så længe vi ikke kan komme bedre til bunds i det, end det her er lykkedes fra arbejdsministerens side?

Derfor er min konklusion på det: Lad os nu tage de ting, som vi nogenlunde kan overskue, det med de 259 kr. og det med karantænereglen, og gennemføre det, for det er det, der er behov for, og lad os så se, om der er noget af det andet, vi bliver nødt til at lovgive om enten i denne eller i næste samling. Det kan ikke haste så meget.

Jeg forstod i og for sig også, at det meget langt var arbejdsministerens egen indstilling. Han har jo gang efter gang erklæret sig villig til at stille sig til rådighed med ændringsforslag på disse punkter, der er mindre væsentlige, indtil han så fandt sin geisha fra SF til at sørge for, at han fik flertallet. Så var det forbi med arbejdsministerens trang til at ville ændre noget som helst, for nu havde han sin herrestatus, hvor han altså simpelt hen kunne koste med et flertal i Folketinget, og det er selvfølgelig rart, når man har sådanne herrekomplekser, at kunne få